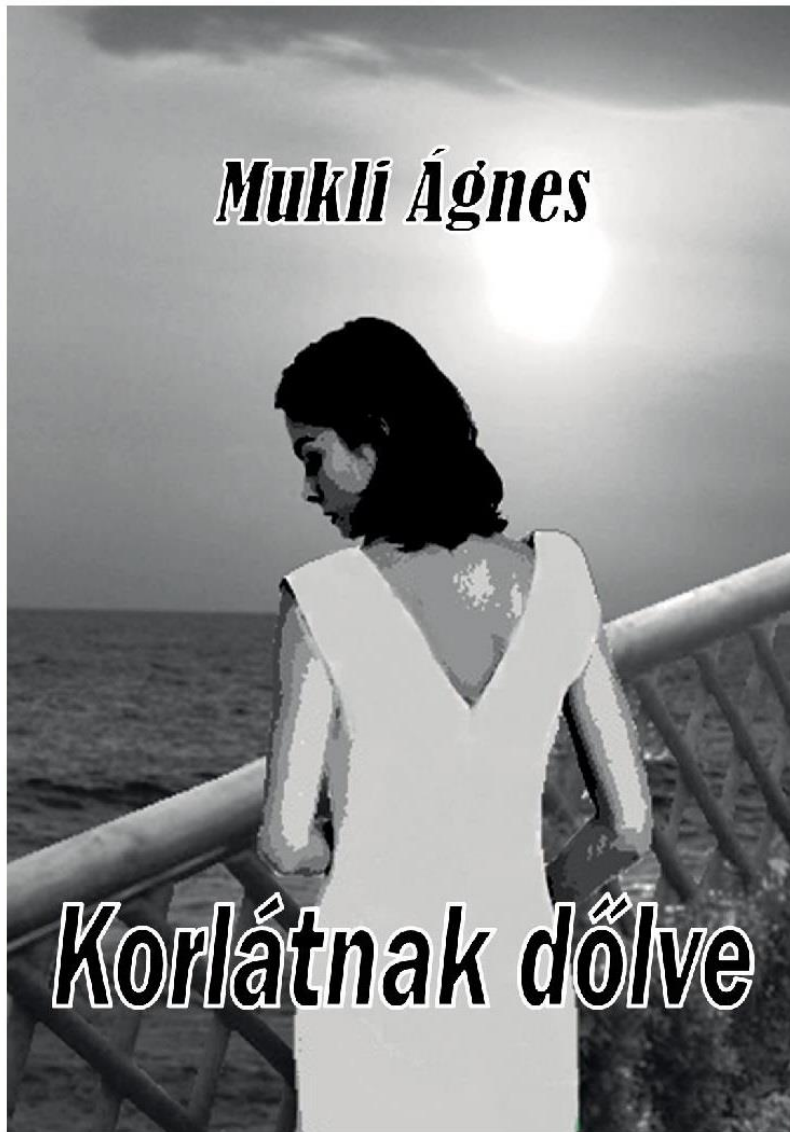

Mukli Ágnes

Korlátnak dőlve

Mukli Ágnes

Korlátnak dőlve

2015.

Ez a könyv Laci bácsi, bécsi szponzorom támogatásával készült.
Köszönöm mindenkinek, aki segítette a verseim megjelenését.

Lektorálta:

Dr Bognár Stefánia

Borító és illusztrációk:

Ősi Kovács Imre festőművész munkái.

ISBN 978-963-12-2440-5

Nyomdai munkák:

NY.E.K. Nyomdai Előkészítő és Kivitelező Kft.

Ebook változat, nyomdai előszítés alapján: Dittrich Panka

Felelős nyomdavezető:

Bezák Tibor ügyvezető

Előszó

Mukli Ágneset jól ismerem, irodalmi barátság fűz hozzá. Pápa, a „magyar Athén” volt első találkozásunk színhelye, ahova irodalmi pályázat okán verbuválódott egy megszállott, a versek iránt elkötelezett kis csapat. Később kölcsönösen részt vettünk első kötetünk bemutatóján Szombathelyen, illetve Győrött. Azután sem tévesztettük szem előtt egymást, bár körülményeink, lehetőségeink folytán saját utunkat jártuk. Örömmel fogadtam, hogy Ágnes rám bízta legújabb könyvének szerkesztését, ami nemcsak munka volt, hanem élmény is.

A művészetek kiemelt helyet foglalnak el gondolatvilágában, meghatározói ars poeticájának. Ugyanúgy az emberi kapcsolatok, család, barátság, szerelem fő ihletői. Emellett meghatóan szép képeket rögzít a természetről – nem szokványos módon. Sajátos stílust alakított ki, egyszerre romantikus, áradón érzelmes, jártas az élet mély bugyraiban, miközben egyénien modern, sőt gyakran merész képeinek megformálásában, hasonlataiban. Zúdulnak ránk a gondolat-szikrák, mintha film peregne. Az Arany János által megfogalmazott költői „recipe” (Poétai recept) is más megvilágításba kerül.

„Dédelgető lebegés,
véget nem érő álom,
apró szírom-rebbenés
fodros bodzavirágon.”

3

Néhány más stílusú sor:

„A sejtnyi létben
tovább ég a kialvatlan alkony,
ha közel dobban az ér falán az édes szívverés.”

„Csak addig dalolok, addig létezem,
míg szeretni tudlak. Ártatlan dalban
védtelenséged vonszolom.”

Az idézett sorokból nyilván nem látható költészetének lényege, arról az egész kötet elolvasásakor alakulhat ki képünk. A versek mind valós élményekből alakultak ki, meggyőződtem róla, hogy „történetük” van. Mukli Ágnes alkotását áthatja az ellentétpárok tudatos felvonultatása, az életben elfoglalt szerepük dialektikus egysége. Az egyéni sors és a társadalmi lét összefonódik. Az olvasó ön-problémáira ismerhet, hiszen megtalálható minden, ami emberi.

A „szép versek” kedvelőinek kiemelten ajánlom a könyvet, akik újszerű köntösben jutnak hozzá a gazdag kép- és érzelmvilághoz.

Dr. Bognár Stefánia

2015. március 27.

I. Alkotók, alkotások a Szerző szellemiségének tükrében

„Most már ölelne két kezünk,
de a végtelen felfalta tested,
csak a teremő föld szerethet
s a mama...”

Ahogy...*(József Attila emlékére)*

Kíméletlenül körbefont és
behálózott az egyedüllét.
Magányra íteltetél,
s ítélted magad.
Elárvult lelked fuldoklott
a megkéssett ölelések alatt.
Vétkeztél,
vétkeztek ellened,
a barátok és ismeretlenek.
A kódolt pirulák
s a fojtogató életjelek,
törvényesek és törvénytelenek.
Csak túrted, csak túrted
a széláram jajdulásait,
mikor karjában tartott a
dús keblű tenger öble.
Kiáltottál mozdulatlanul,
az éhség kínjától megkötözve.
Romlatlanul loptál, hazudtál te is
szemlesütve, hogy szeressenek.
Ölve vagy ütve.
A halál térdén ülve
nevetted a sorsodat,
túrted, csak túrted a pofonokat,
a tiszta ruhák megszáradt gyűrött átkát,
a mosásban megfáradt mama hiányát.
Posztumusz díjak a szavakért...
Versbe fűzve emlékezünk.
Most már ölelne két kezünk,
de a végtelen felfalta tested,
csak a teremő föld szerethet,
s a mama, ahogy
„szürke haja lebben az égen,
s kékítőt old az ég vizében.”

Végállomás

(József Attila emlékére)

Jön a vonat, nélküled.
Én mégis várlak.
Szerelmedért bűneimmel
feloldoználak.
Engem küldtek ide ...
és befogadtak.
Hiába a sok tükrös ablak
téged látlak mindenhol.
Jéggé fagyott arcomon a könnyem.
Magamnak akarlak
nem adlak másnak könnyen.
Dacból sodort hozzád a sorsom,
most tétován hallgatsz,
nem tudod, mit akarhatsz.
Dacból hagyott el apám,
a száműzetést
s a nélkülözést hagyta rám.
Daccal sikoltom az esti csendben,
hogy dacból éltem én ezen a világon,
és dacból halok meg.
A szerelemért éltem s a versekért,
hogy legyen hajlékom
s a fejem felett fedél.
Legyen két átkosan szerető kar,
ami ölel s békésen betakar.
Megnémultak a lomha
esti percek, elveszíthetsz
s én elveszíthetlek.
A sínek cinkos hangon zörögnek,
hangosan zakatol a vonat...
Már nem hozza meg,
csak darabokra töri szét
a boldogságomat.

Egy lázadó szerelem....

(Liszt Ferenc emlékére...)

Ma gyertyák égjenek. Égi magasságban
lobbanjon a láng
az eltűnt idők vigasz-szaván,
ha a MAZEPPA dallama
dördül fel a fényes fekete zongorán.
Tapsoljon a világ,
lelkesülve múlt századok hitén,
mit siker, áldás, vétek és bűn kísért,
kínos csend és irgalmatlan vágyak,
mit a vándorok mindig megtalálnak.
Mint mennydörgő akkordokat
sátáni hangok, ha szonátává duzzad
a cédrusok lehajló ága, a vad forgatag.
Bár a termő anyaföld ölelné tested,
kettétörte emléked a vaskos idő.
Szétosztva élsz tovább bennünk,
mint egy nyugtalan, megcsalt szerető.
Egy lobogó szenvedély vagy
az átvirrasztott éjszakák sötét egén,
egy lázadó csók az ifjú ajkon.
Pódium, taps, kízó szerelem,
van és a nincs kavalkádja,
életed, az életünk a muzsika ára.
Ma kétszáz gyertya égjen, vörösén, fehérén,
szóljon a fergeteges taps az elmúlt idők felett,
mit legyőzött a zene, s a határtalan képzelet.

A rabmadár

(*Segantini festménye alapján.*)

Mint apró pénzdarabok,
a szürkeség úgy terít be utat, hegyet,
szürkén, számolatlanul.
Csak menj előre..
hátrad mögött a dolgos hétköznapiak
egyhangúsága, üressége,
az életed fénytelenisége.
Az ég derűs, a táj sivár... kietlen.
Nincs fa, bokor...egy rozzant kunyhó,
talán a távolban van egy meleg vityilló.
Talán repül egy madár is... magasan.
Csak lépj, a megszokás élettelen
erejével vonzold magad után
a terhed nyűgeit,
mert a hátadon futnak végig,
mint friss izzadságfoltok.
Égetik zsarátnok lelkedet,
beléd vájnak a torzarcú hátszelek.
Nem kell összerogynod... ez a sorsod.
Megjósolták a ragály üszkei.
Ne hadakozz az égre törő vággyal
húzd a terhed,
ha egyszer fölemelted.
A szántalpakon suhan majd utánad,
akár a tiszta léted vagy a
mélységek mélyéig érő veszteséged.
Vagy a tested megnyúlt árnya...
mit az Isten rég utánad vetett,
hogyan tud, hogy árnyékként követ,
s segíti húzni a terhedet.

K.G.

(Giczy János: Szárnyas oltár Anyám arcképe című festménye nyomán.)

Két karom kitárom, lebegek súlytalan,
várom, hogy rád dőljön felnőttre nőtt testem.
Karod már nem véd meg, messze van, szárnyad van,
szétfoszló napfényben súlytalan felleg.
Ölelő két karod, messze van, titkokban
lebben a fejkendőd, mint égi lepel.
Megfáradt testedből lelkeddel szállt fel, s az égre
emel.
Harmatcseppjében fénylik az arcod,
szemed oly messze tekint.
Súlytalanná vált, elérhetetlen,
lehelet könnyen kezded csak int.
Bearanyozza tenyered kérgét a felkelő Nap.
Jó anyám nyomában zizeg a búza,
venyige reccsen, elhallgatlak.
Étkeddel etettél, életemet tápláltad,
anyám a kereszttem a te szavad, a te árnyad.
Szavam a te szavad szőttesbe kötve.
ruhám, a te ruhád kötéllel kötözve.
A kenyered te szeled, ha kisült a friss kenyér,
dagasztva, kelesztve, szakajtóba téve,
letéve abroszra, kereszttel jelölve.

Földön nőtt álmod a szél erejében,
édes szavad íze a szőlő ízében.
Jóságod kenyere minden falatomban,
pirosuló szíved az asztalomon, borban.
Anyám a te árnyad fényes sarló az
égen.
Meghajlott testedként fénylik a Hold.
Áttetszőn eltűntél, lenge lebegéssel,
anyám már nincs, anyám csak volt.
A te földed itt maradt, most is terem.
Ad édes szőlőt Jézus vérének,
aranyló búzát Jézus testének.
Ad nekem utat, ahol én járok,
s ad hozzá százszor szép virágot.
Neved az égen **Kék éG**be rejtve.
Kenyérruhából apró darabka,
lelkem oltárára hímezve, varrva.
Életem díszeként bekereteztem,
öleltem magamhoz, mint a
mindennapom.
Életem végéig hiszek tebenned,
életem végéig imádkozom.

Létrák

(Giczey János : Szárnyas oltár Apám emlékére c. festménye nyomán.)

12

Apám, az akácok most is magból nőnek
nyurga fákká, embernek, időnek.
Remegő ágaik tüskékkel sebzettek,
megszántak, éjbarna törzsükhöz szegeztek.
Látod a fatuskó ezer hasadékát,
hallod hogy csattog a fejsze foka
fenetlen élével nagyokat vág,
üt, felhorzsolts kezednek itt a nyoma.
Apám te mutattad, milyen az eső,
ha sarjadó búzát nevel,
milyen az elvetett búzának magja,
hogymilyen az új kenyér íze,
hogymilyen a szükség, milyen a kell.
Apám, ha itt járnál madár lábnyomában,
ringó búzatábla sárgult aranyában,
vigyél fel az égre próbaidőre,
ha kisimul az ég egy percnyi kis időre.
Mindennek oka volt, a mertnek, a miértnek,
mindennek ára volt, ingyen itt sosem adtak.
Mégis könnyű életet reméltél, apádnak,
fiadnak.
Futottam hozzád éggel földre zártan,
messziről két kitárt karodba,
mint a díófa gyöngye ága,
s jutottam egy felhőtlen hófehér világba.

Hozzád futottam széllel versenyezve,
tört színek világát ég-kékkel keverve.
Nagyokat vitáztam, a szürke tört
színével,
a múlt hatalmával, s apám erejével.
Cserepek darabja, régi poharakból
a forralt tej ízével itatva át,
siratva a múlt tennivalóit,
ha seperni kellett a Hold udvarát.
Majd melegét tartotta a kemencének,
melegét a mertnek, s melegét a
miértnek,
Apám, mondd, mi van az égen túl?
Mondd, mennyit ért neked ez a világ,
ha virág nem nyílik,
s ha majd nyílik az akácvirág?
Csendbe repülni hagyj apám engem,
a szárnyaid alatt, a falum felett,
nyisd meg az új égi mezőket,
ha ébred az új kikelet.
Alaktalan tested színeire szedtem,
markolom emléked s a földre húzom,
anyám közelében szürkül az égbolt,
megrendült hajlékod messze tudom.

Képmások

*(Gondolatok Giczey János: Veronika kép nagyszüleim emlékére.
c. festményéhez.)*

Egy megvakult éjszakán, ha visszajár az éltető nyár,
s mulandó tavaszban fojtogat a süket lárma,
ha elfelejtődik a régi asztal vagy a lámpa,
törölném arcod, tiszta törölközővel.
Ingedből szakított hófehér kendővel.
Mert izzadt férfi inged kendő lesz kezemben,
életem darabja, múlt titkába rejtem.
Arcod tükrében rojtozva, hasítva,
mint megnémult tűnődés, tisztán hófehéren,
apáinktól rám hagyott örök büszkeségem.
Töröltem könnyedet, véred verejtéked
mintha a Megváltóról törölném a vétked.
Lelkembe költözött arcod bennem marad.
A kendőn láthatatlan, fehér,
hegyeken átért s a csillagokig felér.
Kémlelem az eget, mikor esik eső.
Kémlelem a múltat, mikor lesz jövő.
Kapaszkodóm földön hagyott lábnyom
s apám szava, mi átzeng a határon,
mint az eső utáni pára,
vagy arcod megfestett képmása,
fagyott tavon, fehér zúzmarával,
láthatatlan maradt, fehér a fehéren,
mint az arcvonásod a fehér férfi ingen.

... Maradatok még itt...

(Ihász - Kovács Éva és Petneházy Kiss Bence emlékére)

Őszi köd lepte út,
egy letisztult vallomás helye.
Egy fojtogató szó,
egy elcsukló hang búcsú-
üzenete.
Fuldokló üresség...
két üresen maradt szék
hűtlen árulása.
Két megtért élet
csöndjének búcsúja,
végső vallomása.
Az áttetsző könnylepel
csupa könny és bánat.
Két megfáradt életút nyújt
csont-soványan,
halvány bús árnyat.
Bár ragyogna még éltetek,
taps közelében,
az éjbarna éjben

s az időtlen reményben.
Éltetek ára már csupán
egy vétlen sóhaj.
Égő gyertyalánggal
s a búcsúzó szóval.
Itt maradtak versben
a már gazdátlan szavak,
örökségként az éj csillaga
s az ébredő virradat.
Csak daloljatok ott fenn,
hátha ide hallik...
Vagy maradjatok velünk,
maradatok még itt!
Szólnak itt a versek
s dalok rímbe szedve.
Szálljon a magasba,
szálljon fel az égig...
maradatok velünk,
maradatok még itt!

Fekete kabát...

(Cseh Tamás emlékére)

Fekete kabát és lobogó haj.
Tiszta tekintet
s félő mosoly,
egy szál gitár és szavak a dalból,
szavak a csendből,
dalok a csendben...
az élet komoly!
Azt mondom, Kovácsék,
tudod te jól,
itt ért az első siker,
fiatal biciklistákkal,
bicikli nélkül, szerelmesen.
Kis szobád falán maradt a kotta,
hátra maradt az egyszeregy...
A kerek betűk a táblán ragadtak,
dalokká lett a három meg egy.
A csillagok most kockás papíron
gyűjtik az aláírást,
hogyan szóljon dalod egy szál gitárral,
húrokat pengess, hogyan énekelhess
s vegyél az ünnepre,
vegyél ruhát.
A téves metszet alapszögében
maskara lenne ott a kabát,
de csendes dalod, az örökké szóljon,
a csillagok közt is, jó éjszakát!

Köszönet mindenért

(Domján Edit emlékére)

„Köszönet mindenért,
amihez kezed ért,
mert minden, ami tőled
érkezik, rólad beszél,
és titokban szívemhez ér...”

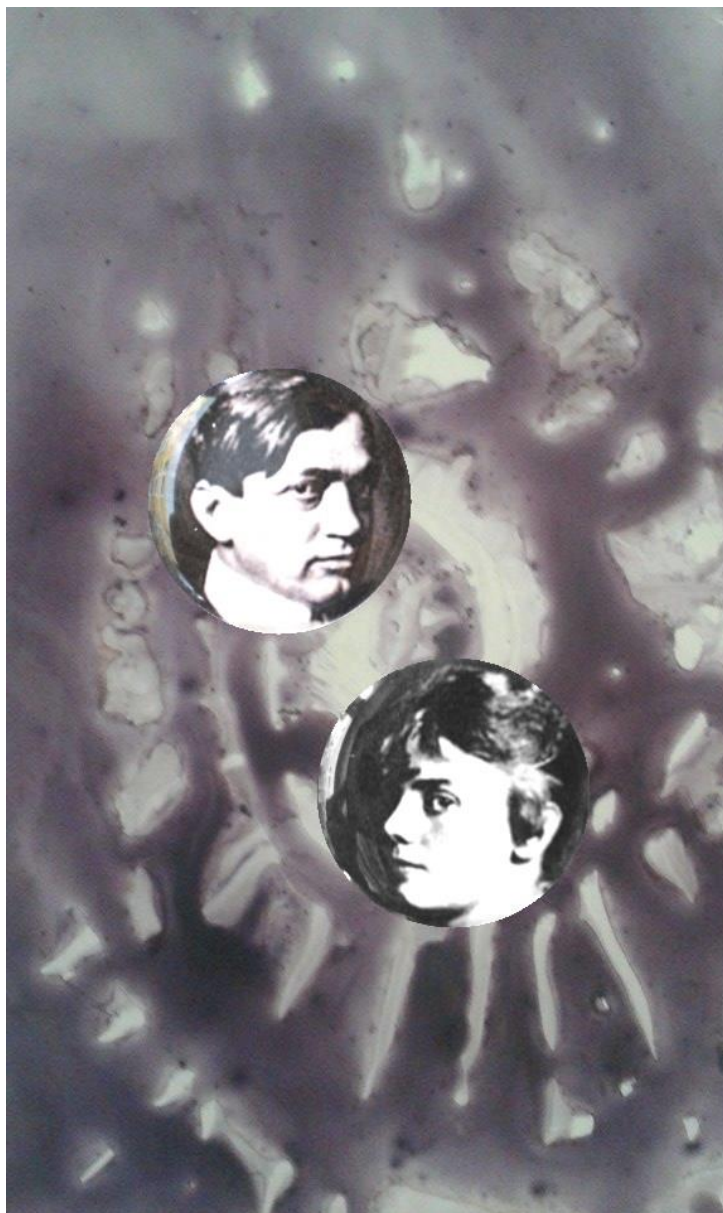
(Aldobolyi Nagy György - Mészöly Dezső)

Egyik nap sírtál, másik nap nevettél,
harmadikon nevetve szerettél,
vagy nevetve sírtál, vagy sírva szerettél.
Összekulcsolt kézzel hallgattad a szél szavát,
közben merengtél a télről, a nyárról,
a meg nem élt csodákról.
Kérdeztél és kacagtál és kacagtál,
de két karod üresen várt.
Hordoztad magaddal nyűgét a világnak,
megrettenve, mint akik vigyázva járnak
az igaz és a hamis tézisek között.
Játszottál csendben a reménytelenségben
ami szorosan magához kötözött.
Kitártad szíved s kitártad karod,
mint ahogy reggel kitárod ablakod,
de ifjú szeretőd mégis elhagyott.
A kis szobád üresen várt...
Lángolt a szíved csend erdejében,
a pacsirták dalára vágyott.
Boldogan játszotta el a boldogtalanságot,
és boldogtalanul a boldogságot.
Nevetve, kacagva.
Játszottad a hű szeretőt, egyedül, bérbe adva.
Nem érezted a múltó időt szívedben, legbelül.
Csak kérdeztél és adtál. Mosolyogva és nevetve...

De ha jött az ólalkodó este,
s vele a feketére festett fájdalom,
szobádban megfagyott a csend.
A csodálkozó nevetés után az
egyedüllét kínzó perce beletemetkezett
a házfalak árnyaiba.
Valamit elrontottál véletlenül, akarattal,
a magányra épített átlátszó falakkal,
mindig fájón, sírni vágyón, elhagyottan.
A két karod hiába várt...
Üres maradt megint a szobád.
Gyermektelen gyermek maradtál,
titokzatos magányba rejtve,
szipogva, szepegve.
Eljátszottad az örök nő örömteli örömét,
s örömtelen bánatát, az életed földi mását,
a szíved siettetőn verdeső dobogását.
A nőt, akit szeretnek, a nőt, akit elhagynak,
a nőt, akit csúfolnak, a nőt, akit kiraknak.
A vétkeid egy percre sem tagadtak meg.
Túl komolyan vetted a reményt s a jövőd.
Rettegted eltitkolt boldogságodat.
A két karod kitárva várt,
de egyszer két karod örökre átölelte a
hosszú, hosszú éjszakát.

Csinszka szerelem

A szétcsúszott, fehér papírlapon
csupasz, fekete betűk halmaza,
mellette egy megüresedett borospohár.
Kérlek, legyél rokon, legyél a bátyám,
mert rokon a nagyanyám, az apám, az anyám.
Felkavar érzéki szád, a tekinteted.
A megfakult arany valósággá vedlett
vérző verssora,
az anyátlanná tépett
lelkem a magasban keres,
hogyan sorsomat a sorsoddal verje
a kínokkal megtört hűség szerelme.
Apám tudja, hogy a semmirekellő önérzet
boldogtalanná tehet,
mégis akarlak...
Emelj magadhoz, hogy szeresselek!
Kitagadhat karodból a baljós, dacos akarat,
ha folyóként árad a rágalom felém,
büntetlenül, vagy megbűnhődve legyél enyém!
Fáradtan, vagy megfáradva, két tűzzápor között
csókold csak forró ajkam,
hátha kivirul benned az örömtelen vágy,
hátha legyőzzük együtt
a halhatatlanságért ránk mért boldogtalanságot,
a korai halált.

Babits szerelme

*Mottó: " Átkozott legyen az,
aki helyemre áll majd."
(Ady)*

Félek szeretni, mégis féltelek.
Böjt mindennapom, szerelem böjtje.
Játékos szíved tán összetörne,
ha éreznéd, hogy elveszítelek,
Csa- Csinszka, csak csábíts csipkelődve.

Csillapíts, kedvesem, csodás csókkal,
üres magányom mindig megbocsát,
ülj mellém, csacsogj, most látok csodát
szemedben, végzetes viharokkal,
szeress még, lelkem hadd változzon át.

Hadd legyek majd hűséges szeretőd,
utózöngé a kimondott szóban,
hűséges társ a rosszban, a jóban.
Egy a százból, vagy egy az ezerből,
szerelmesen egy évszázad hosszan.

Drága, Drága Mis! Nem tudtam várni
tovább, úgy döntöttem, férjhez megyek.
Temetődnek verdeső szellemek,
Napsütésre, tudom, jöhet bármi,
villámok, jégesők, forgószelek.

Új színekre vágyom, kékre, zöldre,
hogyérés nélkül is szeressenek,
ne bántsanak, ne ítélkezzenek
rólunk, ha tiszta hó hull a földre,
szívedre nefelejcsék égjenek.

II. Család, szűkebb környezet

(emlékek, kötődések, érzések)

„Elsírom vétkemet,
mint sokszor vétkezett istenfélő,
a sodró köveken járok.”

Erzsébet napra

Egy virágsziromba bújnék sírodon,
úgy köszönténélek.
Mint hajnal az ébredő eget,
megölelnék,
hideg kezed a kezembe venném,
feléleszténélek.
Forró csókjaimmal
feléleszténélek,
hogy velem legyél.
Hogy lásd, hogy hajlong,
a meggyfa mezítelen ága
a régi udvar közepén.
Tudom, a kő kemény,
s a neszét vesztett hallgatás
hosszú percei már gazdátlanok.
Virágok hervadnak és nyílnak újra,
s az öröklétbe szenderült álmod
mindent tagad.
Nem vagy önmagad, csak egy szikár test,
mi gyermek volt egykor hajdanán.
Majd lettél anya
s maradtál, kőbe zártan is
örökre, az én anyám.

Tercina

Megint köszönés nélkül mentél el,
fekete diplomata kocsival
zabolátlan, szótlán szenvedéllyel.

Nagy vihar készül, az utca kihalt,
most érezzük a sátáni átkot,
a gyűlölet látványa felkavar.

Kicsi fiad még hozzád kiáltott,
csinos vagy anya, vásároltál?
Csomagod az esőben ázott.

Csak néztél minket, le sem hajoltál,
közben bontottad ki a fémdobozt,
két kísérőd áhítattal csodált.

A nyár bánatra bánatot hozott,
félő gonddal gyűjtögette össze
szennyét, mit évek óta hordozott.

Száműzött lettem...

Nem kellettem sem apámnak...
sem anyámnak...
sem az Istennek... sem neked.
Sebzetten sírom el, hogy bántanak megint.
Elsírom vétkeket,
mint sosem vétkezett istenfélő,
a sodró köveken járok.
A dermesztő rettenet
elfojtja hangomat
s a tétova mozdulat
lefogja karom.
Szomjazom, éhezek, menekülök.
Rettegve várom a reggelt.
Ki vagyok, nem tudom...
s ki voltam, ha voltam...
talán egy mezítlábas fehér koldus,
gyalogoltam.
Kértem kérdőn és vágyva
egy gyertyafény melegét
a hideg szélben.
Mert száműzött lettem
a féktelen gyanakvások tűzében.
Isten nélkül magamra maradtam.
Megmaradt nekem az istenverés,
a néma szájalom
s az örökös békétlen
úttalan útkeresés,
az irgalomért.

Huszonöt sor ...

(Szandra 25. születésnapjára)

Azt tudom, hogy délután van,
ősz, és hogy a diófán már csak néhány levél...
De nem tudom, mikor jössz és mikor mész,
mert most is elmentél.
Ajtó csapkodás,
az üveg is kitörik néha
és a szavak, mik elhagyják ajkad,
bár csak ne hallanám.
Ne nézz rám vádlón,
hisz én kopogtam sokszor,
égő arccal,
a félelmed kulcsra zárt ajtaján.
Most is félsz magadtól,
mert szeretni nehéz,
ha mindig csak bántod magad.
Ha jársz a házak körül
vagy a Duna-parton
félénken, hallgatag.
Egyedül vagy félig átkarolva
megnyomorít a magadra mért gond
vagy a sok okoskodó között
az a néhány bolond hideg éjjel,
mi széttörte rettegő lelked.
Most is vezekled
az őseid bűnét, a szeretetért.

Az út szélén...

Kit melengetett a lelkem
féltve és vigyázva?
Mikor avarfüst szállt
lopakodó szélben
én akkor is szélcsendet reméltem...
Mikor zakatolt benned a torz tükre a világnak
és elnémult benned a tiszta ének,
én akkor is útját álltam
az égető láng perzselő tűzének.
Kit melengetett a lelkem
féltve és vigyázva?
Tudom, nem hajlít meg már
sem a kemény szó,
sem a zizegő nád szava.
Sem a tél hidege
sem a tél vihara.
Mert tűröd a vihart véznán,
csonttá fagyottan is...
Hegednek a sebek,
bár könnyeid jéggé fagytak,
karjaid nehezek.
Amire eddig igent mondtál,
mondj csak nemet!
Amit nem tehetted eddig, azt megteheted,
mert erőt adnak a vezeklő reggelek.
Az út két szélén állunk.
Hallgatunk, nem kiáltunk,
mert közöttünk vesztegel
a rohanás nyűgébe lopózott
nyugtalanságunk.

Ha bevárnád a boldogságot...

(Szandra 26. születésnapjára)

Talán, ha megállnál,
utolérne a boldogság.
Nem kullogna utánad
az élet gyönyöre sem.
Veled karöltve
csillapítaná a keserű hűtlenséget,
keserűséget,
a zokogó panaszt.
Néma lenne a haraszt,
a szél hajad fújná, csillapítaná
benned, hogy engedd elnémulni
a nappalok villanásait.
Ha megállnál, látnád,
hogymint a hulló falevél a földre le.
Hogymint szabadon a madár fölfele.
Ha utolérne a boldogság,
elhinnéd, hogy van, amiért érdemes
a féltett keserűséget megváltani.
Rosszat jóra, a bánatot örömmre,
hogymint betöltse perceid, s az életed
örökre.

Villámként ébreszt...

Csak egyszer hallgass meg újból,
vidáman és fiatalon,
mielőtt még a lenyugvó nap foglyul ejt.
Csüngj velem, a kopott kapunk
halálra szánt rácsán,
mint régen, esetlenül véznán
gyanútlanul ölelj!
Tudom, öregszel,
de én még mindig ifjúnak látlak,
bár a nap lassan a hegyekhez ér,
széthullik lassan kezünkben az alkony
s feketévé válik minden,
akár az ezerarcú éj.
Hadd halljam hangod,
hisz szavad hirtelen új erőre kap.
Lobogó lángként éget,
de kanócként ég el egy perc alatt.

Nézz rám még egyszer!
Hadd lássam hajadban
a rohanó évek fakító fényét
s a száguldó élet ködén át,
a tévelygők igazát.
Limlomok között keresgélek
imbolygó csillagszilánkokat,
mint pislákoló lángnyelvecskék
nevetnek,
mert már közel a pirkadat.
Fagyott titkok olvadnak
semmivé a múlt leple alatt,
sovány koncuk sebzett préda már.
Mégis az álmom új életre kel,
villámként ébreszt reggel,
megkínozt, s nem enged el.

Egy megüresedett címlap

Átfonta testem a fanyar félhomály,
megnémult kételyekkel szorít...
Kódolt kínok és mások kínjai között
színelte játékok, csillagködök...
Nincsenek érvek és nincs cáfolat...
Jussom csak a százcáncú rágalom,
be nem tartott ígéreteket,
egy üresen maradt címlapon.
Sikeres cselszövések, szánandó aritmiák
veszett és elvesztett küszködések,
a szabálytalan szabályok sora.
A DNS- sé tömörült gének
felett csillagok nem ragyoghattak soha.
Csak az ébredő Nap s a hitem
volt kapaszkodó
a fekete fehér képeimen,
kicsi volt a méret, kicsi volt az átfogó.
Csaponganak bennem az igaz
vagy hamis szillogizmusok

a dicsérő, vagy káromló jambusok...
Hányszor tagadtál meg engem
s tagadtad meg a sorsodat,
hányszor kellett néznem,
hogyan megtaposnak
és ezt te hagyod...
Hányszor kellett becsuknod az ablakod,
mert kintről istentelen szitok szavak szálltak...
Hányszor kellett újra kezdeni,
hogyan megbocsássak....
Újból és újból hinni a nagyváros zajában,
a közelségben és a sodró távolságban...
Szutykos lábnyomok mindenütt
s érthetetlen mellébeszélések.
Gyorsan múlnak a napok,
gyorsan múlnak az évek,
de a sejtések valódiak.
Menned kell, nincs, ami visszatart...

T.L.

Húsz éve még tartottam tőle, mint férfitől,
ma már 85 éves mániákus gyűjtögető.
Lakása a garáztól a padlásig lim-lom
lerakat,
használhatatlan kacat.
Annyi a csavar gyűjteménye,
mint csillag az égen,
vagy mint hangjegyek a Wagner zenében.
Labirintusában egy keskeny út visz a kádig,
egy másik az ágyig.
Csak egy biztos pont van a hűvös
szobában,
a barna fotel.
Flakonokban bécsi víz, falnál asztallapok,
félíg üres palackok, monitorok,
a dobozok könyves polcok,
szennyes tartóban drótok.
Mennyezetig fölpolcolt alkatrészek,
kiselejtezett gépek,
a falon nem látszanak a képek,
csak sejteni, hogy hol mi van.
Kidobott holmival degeszre
tömve minden kicsi rés.

Egészen az ablakig tele, kinyitni sosem kell,
és nem is lehet, mert a plafonig ér a sok
rekesz.

Nincs a közelében egy talpalatnyi hely.
Látja a lépcsőt, de lassan éri el,
örökké spórol, szeget csavarra rak.
Alig lát egyik szemére, szinte vak,
de Márait olvas és Karinthyt.
Kész szenvedés neki a járás
nála van kiabálás, mert nagyot hall szegény
teste öregszik, csont-sovány,
de erős mint a lombja vesztett fatörzs,
ága földre ér, de a törzs szikár tenyér.
Ma itthon látjuk, holnap Bécsben kalandoz
mert kocsijával akkor indul,
ha mindenki elindul, akkor áll meg,
ha mindenki megáll.
Most lázas szegény,
pizzát sütöttem neki.
Remélem új életre kel, ha megeszi,
mert az ajtó előtt várja egyetlen hű társa,
Gizi, a macskája.

Paradoxon

Mintha egy távoli hang szólna,
mintha bennem visszhangozna,
disszonáns hangok, mégis csodaszépek,
mintha leskelődve kísértenelek.
Álomba kergetnek, álomba ringatnak,
álomból keltenek, s álmomban elhagynak.
Szavaim hallom s a mélységek titkát,
mit nem érthet meg a nagyvilág.
Szavaid hallom a szél szaggatta éjben,
hogy ítélkezzenek a messzeségben.
Egy röpké percre elhallgatok,
ha kell a nyárral égek, s ha kell, megfagyok.
Nem akarom tudni a végtelen határát,
sem érteni a vad szelek kósza táncát,
sem érezni azt, hogy töviseken járok,
inkább érezzem az igaz valóságot.
Nem akarom, hogy messze menj tőlem,
látnám világtalanul is, ha itt állnál előttem.

Virágot hoztam...

Emlékek fölé magasodnak a házak,
az utca is egyre szűkösebb ma már.
A féltő sötétben kötelékek szakadnak széjjel
a búsongó éjjel mindent bezár.
Emlékek fölé nőttek már a házak,
nincs, aki mesél, vár és ölel.
Ismeretlenül magukban állnak
ridegen, büszkén, távol s közel.
A régi ház falai repedeznek,
félszemmel nézik a félszeg időt,
lesik a hiányos kerítést, az árva udvart,
mit a buja gaz benőtt.
Élettelenül dőlnek az utcára,
mint részegek, kik mennének haza,
de visszatart a szédítő mámor,
a bor édes íze, fanyar illata.
A házak lassan térdre rognak,
kísértetek sírhalmaivá,
földkupaccá zuhannak össze,
az éledő élet hamvaivá.
Egy maroknyi lét lesz lassan a jövődő,
markomba szorítom,
mert mindjárt megtagad.
Így válik az emléktemető keserű csókká
egy elégett pillanat alatt.
Virágot, hoztam
nincs is már hely, hova tegyem.
Kertek helyén is sok ezer fa kicsi erdő.
Oly távol a múlt, oly közel
a virágos temető.

Szomszédság

Nálunk az akácok
mindig rossz helyre nőttek.
A két kertet megosztó kerítés közé.
Nem tudtuk, kié a lomb
s kié a vastag törzse,
ha átnyúlt az ébredő
udvarunk fölé.
Nem tudtuk, miért jó
a hasztalan vita a leomló partról,
nagyhangú békülésről,
nem múltó haragról.
Apáink gyakran perlekedtek,
nyári estbe belekiabáltak,
ha áztak, ha fáztak
a sötétedő ég alatt.
Ma azt nem tudjuk, hogy
kié a méhzümmögés,
a korai kutyaugatás
vagy a kakasok hangja,
ha ébreszt a kukorékolás.
Nincs part, és nem nőttek
könyörgő akácok sem
a kerítés mögé,
csak a békesség nőtt fel
magasra, hallgatagon
házaink fölé.

A tél is hidegebb...

Téged kétszer kereszteltek
Isten gyermekének.
Egyik anyád megszült,
a másik felnevelt...
Egyik apád nevet adott
a hitetlenségben,
a másik befogadott
az elorzott bűnök által.
Megfeszülnek benned az
alaktalanná vakolt falak,
este sírsz istenverten,
mert vétkeztek általad.
A hiány vájta űrben,
nincs ítélkezés,
az értelem áramkörében,
neked sok a kevés.
A kevés pedig sok,
mert sok benned
a kín marta fájdalom.
A lelkedben a hullámok
magasra csapnak,
ha anyád emléke földereng.
Könnyeket nyeldesnek a reggelek,
mert elhagyatottan
csak résnyire nyílnak az ajtók
s a tél is ezerszer hidegebb.

Bajkereső

(Vers egy sorsüldözött fiú életéről)

Kiabálnak, üvöltenek, hallgatok.
Apám üt, anyám ver két szemével.
Kiáltanék ordítanék, harapok,
szám tele az alvadt vér ízével.

Ha lopok, ne verjete, ne bántsatok
szégyentelen testem szégyenével.
Ártatlan bűneimmel takarjatok,
ne ütlegekkel s ne pusztá kézzel.

Csontjaim sebhelyekkel gyógyuljatok.
Vádolhattok örökös szökéssel.
Átvirrasztott éjszakák, hallgassatok
gyáván, semmit sem tettetek értem!

Balsorsommal tovább nem maradhatok,
nagy zajban magamtól is már félttem.
Csendben kivártam, azt hogy Isten adjon
jobb sorsot nekem, amit reméltem.

Emlékezés

Anyám, az idő gyorsan rohan, félek,
hogy észrevétlenül csak elszalad.
Esténként rossz fáradtnak látni téged,
mi lángoló szemedben megmaradt.
Lemondó párafoszlány emléked,
irgalom a fájdalomban lépted,
csöndem tünékeny nesz föltépett seben:
életjelek fájó emlékezeten.

Apám, ne siránkozz múlt idő felett,
felhők vihara járja a tavaszt,
szakadt éjben egyszer én is elmegyek:
jó apánkként te mindig itt maradsz.
Bánatomon száz gyertya ég, szívemben
ezer a bánat, sajog a lelkem,
görnyedt fűzfaként sóvárog utánad.
Gyermeked voltam, nem éltél hiába!

Véletlenül...

Jog, érvelés, nincs apád,
mindhiába várod.
Becsvágy nélkül gyermeked
csapja be hiányod.

Gyorsan megy ősz, lenge nyár,
amit vársz, az múlik.
Sosem jön el már apád,
alku mögé bújik.

Betakarlak, melenget
karom ölelése,
hozzám röptél szertelen,
megfáradt estére.

Vár friss tej, puha kenyér
szobád, vetett ágyad,
a gondúzó ébredés
aranyozza mádat.

Megcsörren a telefon,
németül beszélnek,
apád hangja benne volt,
örülsz a kevésnek.

Véletlenül vette fel,
nincsen csuda álom,
hangod átmegy éteren,
ország-sors határon.

Közelsége nem ér el,
távol minden álmod,
hívnád bűvös igéssel,
sehol sem találod.

Gyermekkorom

Csodálkoztam a világra
fűben fekvé, selymes réten.
Van e kincse, van e árnya,
dörgő vihar, szél cibálja?
Vad viharban nagyon féltem,
villámoktól, hogy meghalok.
Tűzcsóvákból, búzatáblán
szekéren jöttem, nem gyalog.
Jegenyék lombja két karom,
repedésekben szélverés,
rozsdamarta bús rácsokon
viola illatú búcsú.
Kis tanyákon füstös nyomor
néha balett cipőkben járt,
meleget érzett vaskályhán,
üres padláson szegénység,
tündérországból börtön várt.
Töviseken nőtt bús kétség,
tavasz-vasárnap reménység
térdeplőn, égen-földön hált.
Házak falában döng a föld.
Tetőcserépen zeng a dal.
Mézédes bor forr pincében.
Holnapok imáján fohász,
szent káprázatban diadal.
Futni a hegyre völgyön át,
vöröslő Nap sugarára,
otthon játékos öröm várt,
benne a sűrű ködön át
életem csillagos álma.

III. Az élet érintései

(tűnődések, filozofikus gondolatok, egyéni látásmód)

„Csend lesz, ha nem szólunk, nem zenélünk,
Harsányan nem szitkozódunk soha,
Magányosan csak egymásra nézünk,
De eltűnik az arcunk mosolya.”

Akár a vízözön...

Ma álmodunk, vagy emlékezünk,
az eltűnt múltat rakjuk össze.
Sárgult képeket keres kezünk,

rejtett titkainkkal pörölve.
Hangosan kiáltozni merünk,
mert még tartozunk az időnek.

Különös nap ez életünkben,
felgyúltak lángok, mik kihunytak,
a büntudattól megfeszülten.

Árvaként más az élet súlya.
Hiába a bánat, örültem
minden feléledt percnél újra.

Bár tudjuk, semmi sem a régi,
megbékélt a megtért tekintet,
hisszük, hogy van jogunk remélni.

Aki él, mindent elveszíthet,
szeretőt, házat, sőt önmagát,
vesztesként csak hitünk segíthet.

Mint régen az alkony fényében,
élesszük fel az ifjú szelet
a múltó élet emlékére.

Idézzük fel a fagyos telet
a magas hegycsúcsok képére
s a forró nyarat, mi éltetett.

Könnyet csálnak a nevetések,
a cikázó villámok között
járó nyomasztó rettegések.

Az elhatalmasodó ködön
csak nézz a világ szégyenére!
Árad, akár a vízözön.

Eltűnik

Istenem, csak egyszer csönd lenne már!
Elcsendesülne a nyüzsgő zsvaj,
Hallanám, hogy röppen a madár,
Szunnyadnék testetlen karjaiban.

Ordít velem a szívtelen nyárfa,
A hangzavarba beleszédülök,
Hogy neki nincs nappal éjszakája,
Bár csendben nézem, hiába tűnök.

Mi lenne, ha most aludnom kéne?
Hol van a sötét, hova lett a csend?
Fönn a Nap, ragyog a kék égen,
Fénye messzire ér, mégis pihen.

Csend lesz, ha nem szólunk, nem zenélünk,
Harsányan nem szitkozódunk soha,
Magányosan csak egymásra nézünk,
De eltűnik az arcunk mosolya.

Ha kér

Nem kérek a koldustól többet,
sem nagy karéj zsíros kenyeret,
sem száralombból vizet,
sem foszlós kalácsot,
sem füstölt szalonnát.
Csak adok, ha kér,
ha gyámoltalanul belepirul
s a sebzett kezét tartja félszegen...
Én akkor elé teszem a kenyerem,
a foszlós kalácsom
s kortyolni a friss vizem.
Ha elfordul, én is elfordulok,
ha hallgat, elnémulok.
Ha meghallgat, én is meghallgatom,
ha elmondja bánatát – elmondom bánatom.

Lassan...

Kétségbeesetten a célok tébolyán
vergődünk, akaratlanul kelünk korán.
Félálomban alszunk, álmatlan az álmunk.
Éjjel megébredünk s nappal éjszakázunk.

Miért ez az örökös üldözés, hajsza?
Még az ég is megrettenne, megriadna,
ha látná, hogy oszt a lelkiismeret
teremtő erők felett öntörvényeket.

A panaszos szavak mögé bújt indulat
fájdalmasan felkavaró dühöt hullat
agyunkra. Mert kiszolgáltatottan élünk,
bűneinkért már megbűnhődtünk, mégis félünk.

Engedetlenek lettünk és hangoskodók.
mint a vörösen áradó sebzett folyók.
Elfordítjuk arcunk és takarjuk szemünk,
csiholt kövekből lassan vörös láng leszünk.

Dalolj a rezzenéstelen éjben...

Ha már nem bánt a világ
s magad bántod magad,
ha elkerül a hév
s ha a pillanat elragad,
mért kellenél másnak,
mikor magadnak sem kellesz?
Mozdulatlan marad a kéz, a kar,
mert megsebzett a szófukar beszéd,
egy odavetett fintor,
egy fanyar nevetés.
Ha rád nehezül a szorongás,
egy könnyes fénytelen esten,
kétségbeesetten
hallgass és várj!
Majd újból rád talál
a kósza őszi szél
és ráébredszen,
hogyan vétkezünk akaratlan
s vonsozjuk vétünk
hosszasan magunkkal.
Ha majd felszakad benned
a mérhetetlen bánat,
mondj igent a világnak!
Dalolj a rezzenéstelen éjben
s ébredj az éltető fénnel,
önzetlenül.

Több az elválás

Eltűnik a kép,
eltűnik a hang
s eltűnsz észrevétlen te magad,
- konok ez a világ.
A bénító hiány
felemészt, veled együtt.
Lomha a léptünk,
nincs büszkeségünk,
mert a gond a gonddal
körbejár.
Csillag az égen
fény fátyolában,
nem a békétlen hiány.
Más már a valóság,
a messzeség ködén
tékozlón virraszt
a metsző szél.
Sápadt arcokon,
a vértelen fájdalom
megkegyelmez,
s örömpírt gyújt
egy csalóka alkonyon.
Vézna kezekben
meginog a tejes pohár
s a szürcsölő szájban
megakad a szó.
A soványra mért kenyéren
kevesebb a lekvár,
több az elválás
s több a búcsúszó.

Éji dal

Három könnycsepp
a párnámon.
Riadt az éj,
apró neszek.
Sehol egy fény
csak a sötét
gúzsba kötve.
Nem vigasztal,
se nem áztat,
se nem ígér,
csak velem van
akaratlan.
Hull a könnyem,
egyre gyorsul.
Szívem fáradt,
álmom ébren.
Mint bilincsek,
nehezülnek,
hallgatástól
megrémülten.
Szelíd szavak
hallatszanak
koromsötét
metsző éjben,
ide szállnak
az ég alatt
a halkuló
álmos széllel.

Újra

Botladozva lépkedek előre,
de mégis hátra,
félszegen nyújtom karom.
Belekapaszkodom a szavak
józan jelenébe.
Rekedt a hangom, elönt a láz.
Mondd ki gondodat!
Ízlelni kezdem minden szavad,
játszva a kínező koloncok között,
ha kitárul az, ami fáj.
Csak szólíts meg, ha emlékeid
a múltba csálnak,
ha a sebek fölszakadnak.
Ha a távolok közelre érnek,
s megüresedik a jövő.
Ha kitagad a sorsod,
s ha a valóság lesz lassan a jövőendő.
Hallgatlak, de ne hullajtsd könnyed.
Hadd cipelje bűneit a kín.
Hadd csituljon magától az ármány
az árvaság buja vétkei.
Mondd, hogy melenget a napfény,
a jéghegyek hidege messze,
miénk lehet még a
rejtélyes város kincse újra
s anyánk kék nefelejce.

Mégis...

A félreértett gesztusok
tévutakkal keresztezik egymást.
Vállamra omlik
a sajgó kétség,
mint málló vakolat,
beteríti testem.
Térdre rogytam megint,
elestem.
Néma lettem.
A vad bozótok szelíd illatától
megrészegülten
új utakon járok.
Imám gazdátlanul ellenszegül...
Minek erőlködöm, félig bénán,
sorsom úgyis beteljesül.
Nem kell, hogy vakká alázzanak az éjszakák,
könnyétől úgyis sápadt már a Hold.
Tudom, a malaszt csak a tiétek...
Tudom, mi az áldás, tudom, mi a véték....
Bár zuhog a zápor,
én mégis ott leszek
az Isten fia lábainál.

Rácsodálkozás...

Nyitom az ajtót,
lenyomom a rézkilincset...,
várom a vant, csukom a nincset...
Egy fiatal férfi bentről
nyitja az ajtót. s nyomja a kilincset,
rácsodálkozom, s ő rám néz,
hisz a bőre fekete. Afrikai néger,
ő rám csodálkozik, s én nézem,
mert ő engem lát fehéren,
egy fehér embert, egy európain.
S egy pillanatra csak emberek vagyunk...

Mozdulatlanul

Megkötöztek,
elfojtott titkok átkán,
vergődtem léha forgatagban.
Lopóztam szétrebbent szavakba,
mint egy megcsorbult pohár,
a kocsma asztalán.
Mi az ítéletét csak nyelte, nyelte,
kereszt-tüzekben megkeresztelkedve.
Ablaktól ablakig, két kihullt keretbe,
mint egy szárnyatlan éji lepke,
repültem sűrű rémületben
az erjedő koncig,
az ítélet-pontig,
mit merész gondok fűztek,
egy kötetnyi versbe.
Mélykék ég ébresztett
tűző napsugárral.
Elnyűtt fellegekből lett a borzas felhő,
vagy bölcsődal,
enyhe pírban égett
álomtalan dallam
vagy egy izzó parázs,
a bíbor hajnalban.
Közel a csend, a folyó,
a kis kápolna árnya,
nézek csak merengőn
a mozdulatlanságba.

Sírsz vagy nevetsz?

Könnyét szomjazza a döbbenet.
Fellázadt a látszat vagy a végzet.
Megcsalt fétisek fényétől telten,
megcsúfoltan, összeverten,
sírhatsz és nevethetsz!
Nevetsz vagy sírsz?
Fuldokolva, hahotázva, ülve, állva,
megtépázva, könnyfakasztón, szemlesütve,
gyanútlanul és pofon ütve.
Elfásultan, elsápadtan, nyavalyásan,
tapsviharban, parolásan.
Címszerepben áhítattal,
átítatva bájitallal.
Lelkesültség a mosolyt hozza,
viszi tovább jobb napokra.
A skálán föl s fel-le járva,
kacarászva, gurgulázva.
Kuncogva hömpölyögve,
tapsvihartól összetörve.
Nevetsz vagy sírsz?
Sírsz vagy nevetsz?
Bérházakban, utcasarkon
este nyolckor, reggel hatkor,
hova nem hull égi manna,
málló falra készakarva.
Vigadozva, csendesülve,
mámorosan elmerülve.
Sírsz vagy nevetsz?
Csendesen a konyha-széken
hull a könnyed, összetörten.
Nevetve sírsz vagy sírva nevetsz?
Ne sírj sehogy, ha eltemetsz,
csak ne vess, ne vess, ne vess!

Bátortalanság

Rekedt reggelek
kidobott ósdi göncén,
félmozdulatok.

Folt

Zsúfolt emlékek
viruló pipacstáblái,
szégyen-csokorban.

Karambol

Féktelen játszma,
ok nélküli újakezdés
angyalszárnyakon.

Ablaküvegen át

Ciklámen szirmok
égnek bíbor örömben,
fénybe merülten.

Öntudat

Látlak, hallgatlak,
nézlek, hó-hideg ágyban
érezhetnélek.

Ember

Alamizsnáért
térdeplő hitvány koldus,
Isten képmása.

Hétköznapi

Verejték szagú
feszült hullámvonalak
aritmiái.

Hazafelé

Feléledt utcák
térkövein, sóhajok
szöknek szűkülve.

Csalódás

Könnyeket csálnak
félelmem csapzott vétkén
hagyott gáncs maszkok.

Barátság

Nem kér, nem vesz el.
A lelkemben vesztegel,
ő itt, én nála.

Tandem

Magával sodor.
Egyszerre te is, én is.
Nincs keresztkérdés.

IV. A környező világ

(szépség a természetben)

„A nyárfa-lomb játszadozó
árnyán lüktet majd
a léha őszi szél,
fellazul a dió burka
s gyümölcs lesz a föld ölén.”

Hol késik?

Más a madárdal,
most új dalt zeng a reggel,
Friss szél suhan át
félszeg rigófüttyel.
Hol késik a kikelet?

Március

Két kerge lepke
lenge tánca álmatag.
Tavaszt keresnek,
kergetőznek fázósan
a didergő fák alatt.

Jöjjön az új tavasz

Minden a semmi, a semmi a minden, a múlt szele fázhat,
mintha a tél szövevénye dalolna patakra csodákat.
Jöjjön az új tavasz, ágain újra fehérek a szirmok.
Múlt szele vágyva hegyekre repíti, de messze a szirtfok.
Hullj a világra te csillagok álma, legyél a madárdal!

Tavaszi idill

Átnéz a Nap a bokrok felett,
pipacs pipacshoz bújik a réten.
Az üde tavasszal érkezett,
szebb lett a holnap, mint reméltem.

Szebb lett a holnap, mint reméltem,
záporként szakad föl bennem a bánat,
sárga pitypangok az út szélén
tavaszt mesélnek bokroknak, virágnak.

Tavaszt mesélnek bokroknak, virágnak,
együtt fecsegnek rohanó patakkal,
intenek felhőkön cikázó madárnak,
ébrednek zöld mezőn éledő harmattal.

Ébrednek zöld mezőn éledő harmattal,
napoznak szomjazó, kékszárnyú lepkékkel,
holnapot fonnak napsugarakkal,
álmodnak csillag-csendességgel.

Álmodnak csillag csendességgel,
repülnek Hold sugarával.
Pipacs pipacshoz bújik reménnyel,
békésen, hallgatag párjával.

Napfelkelte...

Megrezzenek a fák, ha kel a Nap.
Éji kéjjel a folyóra zuhannak.
Nyurga karjokkal a felhőkhöz érnek,
bearanyozzák az égszínkéket,
majd aranyló fodrokba rejlenek.

Kedd délelőtt

Valahogy áttévedt a lábam
az út túlsó oldalára,
a Nap verte árnyék
vádlnón óriássá nőtt.
Valahogy vadabbul vert a szívem,
mint tegnap, vagy mint régen,
vagy mint azelőtt.
A fényesre kopott
macskaköveken átsuhant
a város lassú áramlása,
halkan suttogó emberek
jöttek szembe velem.
Lassú, gyors léptek
eleven sodrában
ébredtek a régi utcák, a régi terek.
A ládákban pirosuló almák,
piaci nyüzsgés, békésen
kínálják egymást
s friss áruikat.
Eső kezd esni, halkul az utca,
hangos a szívem, mint a piac.

Ezer esőcsepp
szívembe ver be.
A cseppek arcomra hullnak élettelen.
Arcul is ütnek, csak jönnek szembe,
arcomat mossák, kezemet mossák,
szívemet talán folttal foltozzák.
Tócsák fodrában
gyöngyökké válnak,
így mondanak búcsút, életnek,
világnak,
vízgyűűjűkben,
friss tócsákká válnak.

Merengés...

Szemben velem az őszi alkony
keresztűzében égnek a házak.
Az ég kékjén galambok kerengnek,
csapongnak és kiabálnak.
Szemben velem az őszi alkony
keresztűzében égnek a házak.
Görkorcsolyás lányok ifjak és vidámak.
Nyíló vörös rózsák
keresztűzében égnek a házak.
Megszólalnak a harangok.
Szemben velem az őszi fények
keresztűzében égnek a házak,
mint ólálkodó öröklét-percek,
vissza-visszajárnak.

Ezer színű ősz

Hiába köszönt a nyár
az ősznek,
sarkon fordult fodros ruhájában
s a szelíd csend
rideg némaságot ölelt.
Megtört a Nap fénye,
szétterült a kert apró levelére
s átszüremlett az ősz haján.
A nyár a múlt dalán
mégis visszarettent,
mindent tagadott:
a szálnalmas szidalmakat
s a sohasem-volt
ég-színű madarak röptét,
az öröklét édes gyümölcsét.
A fodrozó tavak csobbanó neszét,
mit körbezárt
a sodró üresség.
Az ősznek jönni kell mégis
halkan, észrevétlen,
fodros ruhájának
sok ezer színével.
A nyárfa-lomb játszadozó
árnyán lüktet majd
a léha őszi szél,
fellazul a dió burka
s gyümölcs lesz a föld ölén.

V. Szerelem

(a legszebb, legboldogabb, néha legfájdalmasabb érzés)

„Május fürdik hársfa illatában,
tűnt idők felett hinni kell a mában:
a jelen jelenében, a jövő szárnyán szállni,
az öröklét álmán veled kell megállni.”

Félmondatok

Egy félig kimondott
mondat közönyével
eléd dobok néhány évet
a holdsütötte réten, hogy beragyogja,
hogy érezd, hogy elbizonytalanít
a halkuló lépted
s az egyre halkuló szavad.
Üresen cseng már minden szó,
a semmivé vált hajnalpír alatt.
Százszor szültek téged a világra,
hogy a hófehér jázminok körülfonjanak.
Az ízetlen tréfáid elől
a csillagtalan éjek rejtsejenek,
hogy a hánykolódó tengerek
hullámai ringjanak.
Hiába minden!
A ki nem mondott szavak
cinkosai lettek az időnek,
a hangos viharoknak,
a csendesedőknek.
Az új fejezeteknek,
hogy hangosan nevéssenek rajtuk.
Nincs őrzöngő vágyakozás,
a kétségbeesett megsemmisülés
szabja szűkre bennünk a derűt,
az örökkévalóság tükrét.
Akaratlan és torz tévedéseinktől
vergődnünk kell a nincs, a van között.
Hol szegényen, hol gazdagon élünk,
megtántorodunk néha.
Mert a magunk csinálta öröm csak
a gyönyörünk a léha bűnök bűvöletében.
Félünk a holnaptól, a kimondott
és ki nem mondott félmondatainktól.

Rád gondolok

Majd együtt nézzük a tengert...,
vigasztallak téged, és halkán énekelek,
a kelő Nappal kelek, hogy téged lássalak.
Majd vitorlázunk együtt a tavon,
ringatózunk a tarajos hullámokon
és nézem, ahogy fújja a szél a hajad,
mert a hajnal visszhangja vagy.
Vagy Párizsban sétálunk,
mint két bolondos vándor,
kiket a fuldokló zápor
s a szerelem hajsolt oda.
Éget majd a ránk talált
csókok mámore.
Féltőn ölelj meg a Szajna-parton,
mert majd eggyé olvadnak a békítő
percek,
mik eddig fuldoklón pereltek,
érzékenlenül.
Idegenből lettél hirtelen rokon.
Lettél egy égő könnycsepp az arcomon.
A hallgatásban a végtelen vagy nekem,
az ősök átkától féltett álom
vagy egy villanásnyi fény az esthomályon.

Várlak a zsúfolt villamoson
s az üresen vacogó megállóban.
Szívemben dobban a tanácstalan sóhaj,
mi esendően utánad oson.
Várlak, ha reggelente zakatol a vonat
s késő este, ha viszi az álmomat.
Eszembe jut a méz illata
s a tányéron a puha kenyér.
Minden, amit itt hagytál – beszél,
de hallgat a fekete zongora.
Reszketek nélküled...
Csak tiszta vízben mosom
tisztára az arcom
s hangodban mártózom meg,
mint friss patak tükrén
az ébredő reggel.
A féltett álmom most is diderget
s a harmatléptű nyár.
Hiába becéznek a nyíló virágok
s az árnyas sikátorok...
A megkopott lépcsőn, ha járok
Koldusszegényen,
csak rád gondolok.

Amíg én...

Kapaszkodj belém, lélegzet-fojtva!
Markolj bele a futó fondorlat fénylő fodraiba!
Cibáld meg erősen,
mert beléd lát!
Elönti szemét a vágy
és minden gondolatod kimondja.
Fölnevet, vádol és követ szótlanul.
A békülékeny láрма megint
dübörögve dobog.
Lábai alatt dadognak
a reszkető deszkarések közé,
erőszakkal nyomorított,
kerge fintorok.
Visítva futnak el előled
a rafináltan perlekedő lányok,
kiabálják neved.
Egyre hangosabban,
akár a vásári fergeteg.
Védtelen vagy!
Itt minden arc idegen,
a föld is más színű
szürke és kemény.
Kapaszkodj belém!
Hiába vonz a tó csillámló tükrén
fogant karcos költemény.
Érzékeinkbe belemart már
a villámló hajnal,
hogyan szánalom helyett
megbékélj magaddal.
A távolok lassan közelre érnek,
a mélyben viaskodó lángok égetnek és égnek.
Karjaimból ne engeddd, hogy elűzzön a rémület,
ne rettegj! Maradj velem,
amíg én létezem.

Dal a szerelemről...

Ha a kezemhez érsz,
ha rám nézel szelíden,
a lelkemmel öllelek.
Simítsd meg arcom
a csillagok helyett,
lágyan, ha alszom
s ha ébredek.
Hagyom, hogy itt legyél,
közel hozzám,
s ha felgyúl a lámpafény
meghátrál majd a szürkület.
A félhomályban
a féltő oltalom fölénk hajol,
mint a telihold az ablakon át,
ha ránk szórja holdsugarát.
Cselt szőtt körénk
az édes bódulat,
már a szemed színében
hullámszik a tenger.
Te mondd, hogy hiányzom
s én mondom, hogy ezerszer.
A lelkeddel ölelj
szorosán magadhoz
a két karod helyett,
mi lázrózsákat
melenget arcomra
s ha kell, élve eltemet.
Ha arcodhoz érek,
a tenger mosta végtelen
az enyém lesz
s a parttalan parton
nem állok egymagam.

Két kezem...

Két kezem melenget
didergő ágat,
magasba nyúló
hegy tetején.
Hó takarója
paplanom, vágyam,
vele vagyok,
tél idején.
Sötétben féltem,
kihűlt egészen,
kristállyá
dermedt a hólepel.
Bozóttá nőtt már
az én kicsi ágam,
ág-boga átfon,
nem enged el.
Néma a táj most,
hópihe hull ránk,
Nap sugarában
olvad a hó.
Tél hidegében
kréta fehéren,
hegy tetején is
süvöltő szélben
csak veled lenni
volna jó!

Üvegcspek

Két könnycsepp
a két sóhajban,
két lélegzet
egy friss dallamban.
Egy szédülés
két csepp csendben,
egy hitetetlen szerelemben.
Egy csepp könny
s egy hosszú sóhaj,
csendes dallam elcsitultan.
Hűs patakra, tóra szórva,
szóra várva biztatóra.
Égre hintve s bízva szélre,
szerteszórva útszéleire,
elátkozva gyönyörében
napnyugtában, napkeltében.
Gyönyörteljes égi fényben,
ne vesszen a Nap fényében.
Mi a messze, ha nincs közel..
Mi a jövő, ha múlt sincs sehol.
Mi a sehol, ha csak dallam
volt a dalban
s könny a könnyben,
átlátszóan, gyöngyözően,
gondolatban, képzeletben,
egy hihetetlen szerelemben?

Hitetlenül

Miért higgyem el, hogy itt vagy,
ha tudom, hogy holnap már nem leszel?

Miért higgyek egy boldogító percnak,
ha tudom, hogy röpte élettelen?

Miért higgyek egy biztató mosolyban,
ha megfakult csapdáiban járok?

Miért higgyek az örömben,
hisz Istennek tetsző szavakért kiáltok?

Miért higgyem, hogy adsz,
hisz elnémulok, ha mindent elveszel tőlem?

Miért higgyek a jónak,
ha látom, lábad, kezed is erőtlenségre?

Miért higgyek a szerelemben,
ha a percnyi ájulás csak összekuszál?

Miért higgyek a dallamnak, a szónak,
az áradó folyónak, hisz, csak vers csupán?

Taníts...

Nevetni taníts,
ha esőben bolyongok,
a szíved a hang.
Megsüketült éjeken,
hangosan neved velem!

Nap sugarával
szárítsd meg vizes ruhám,
ha bőrig ázom.
A didergő hidegben
ölelj meg, úgy nem fázom.

Nevetni taníts
a néma esti csendben,
de te is neved.
Minden mosolyodat majd
együtt újra nevetjük.

73

Oly rég

Oly rég várom, hogy visszanézz szemembe.
Vágyom a hangod hallani az éjben.
Vágyom a tenger viharát, hogy féltsen,
elvakultan, hogy jussak az eszedbe.
Szegényen, elhagyottan, elveszetten
apám rám hagyott bűneitől félve.
Oly rég vágyom, hogy visszanézz szemembe.

Varjak keringnek odafenn, engedj be!
Adj szél védte menedéket, ha kérem!
Hadd tűnjek el sápadtan, köd-fehéren,
míg vulkánna nőtt átkom levetkezem.
Oly rég várom, hogy visszanézz szemembe.

Ahol én...

Akarom, hogy mindig velem legyél!
A teleírt papíron,
a kezemben a toll hegyén,
itt legyél, ahol én!
Az irgalomban legyél a feloldozás,
a féktelenségben a józan gondolat,
a szorongásban a várakozás.
A kilátástalanságban a napibér,
a börtönömben a rács legyél!
Csak itt és ott, ahol én!
A kitépett füzetlapokon,
a szél rázta szirmokon,
az alkonyba tért ég peremén.
Csak minden percben velem legyél!
Itt és ott, ahol én.

Ma

Ma korán keltem,
hogy legyen időm
minden percben egyszer,
rád gondolni.

Szimbiózis

Hagyj elmenni, égre szállni,
hangtalanul kiabálni.
Fojtó könnytől megfulladni,
holtamban is csókot lopni.

Hagyj elszállni madárszárnnyon,
Esténként, ha visszavágyom,
küldj csak fel a kéklő égre,
csillagporos út szélére.

Hagyj aludni csillag hátán,
hadd legyek én a szivárvány,
ha megtérek néha hozzád,
leszek templom, leszek oltár.

Hagyj szíveden megpihenni,
s egy perc után újra menni.
Szívedből a Napba szállni,
napsugárban fénné válni.

Vágyom...

Vágyom a csendre,
a szíved csendjére.

Vágyom az estre,
a csend melegére.

Vágyom, hogy este
a pillanat is égjen.

Vágyom, hogy rám nézz,
kék égbolt tükrében.

Vágyom, hogy altass,
mint két karod foglya.

Vágyom, hogy éltesz,
mint kerted bozótja.

Vágyom, hogy etess
puha tenyeredből.

Vágyom, hogy itass
ölelő kezedből.

Vágyom, hogy ölelj,
mint almafa ága.

Vágyom, takarjon
hófehér virága.

Melletted maradok

Bűnöket kergetnék őszi lombhullással,
bűnhődnék égető, Nap perzselte lázban.
Koldulnék szemedből két csillogó könnyet
viharos éjszakán csendes számadással.

Szavaddal kergetnék lenge nyári szellőt,
vagy harmatos virág illatán tekergőt.
Minden fájdalomtól óva féltenelek,
feljajdulnék hangosan érted szenvedőn.

Ha szeretnéd, fodrozó felhőkön járnék,
lennék neked tolvajfényeken rőt árnyék,
vagy gyanakvás az eltékozolt időben:
érted én végtelen öröklétté válnék.

77

Koravén korodnak édes titka lennék,
forró teád mellé édes titkot tennék.
Tenger habjainak féktelen zúgásán
léha szelek hangján, gondjaiddal kelnék.

Lopakodó szélben, bűnös éjszakában,
megenyhülne lelked karom rabságában.
Bánatod szállhatna föl a magas égit,
álmodó ifjúként hinnél a csodákban.

Ha szeretnéd, lennének boldog nappalok
az égen örökké ragyogó csillagok,
„szerelem parazsa lennék a szívedbe’,
s ha szeretnéd- míg élsz, melletted maradok”.

Ha szeretnéd

Lennék zengő dallam
fütytős rigó dalban,
hozzád szólnék minden
ébredő hajnalban.

Lennék madár szárnya,
vagy hallgatag hársfa,
hűvös árnyat szórnék
házad udvarára.

Lennék fénylő harmat
tékozló ég alatt
fűszálon, virágon,
könny, ami szétszalad.

Lennék féltő óhaj
minden hűtlen szóban,
hangtalan sötétben
leheletnyi sóhaj.

Lennék jámbor zsoltár,
vándor élted óvnam,
minden bűnös vétked
imámmal oldoznám.

Lennék tenger csöndje
viharos esőben
vagy megbékélt szándék
most és mindörökre.

Dédelgető

Ugye tudod, a távol
a messze hangján ébreszt,
szelíd lombusogástól
vétked liliom-fehér lesz.

Ugye érzed, ha fázom,
ha vacog a barackfa,
szívem, karom kitárom
nevetve, majd kacagva.

Dédelgető lebegés,
véget nem érő álom,
apró szírom-rebbenés
fodros bodzavirágon.

Ugye, érzed illatát,
ha megfordul a szélben
holdsütötte éjszakán
s hajnal-ébredésben.

Ugye tudod, itt vagyok,
oly közel-távol tőled,
szellő hangod hallgatom
a csend csendjén, előtted.

Arcod tenyeremben...

Lehunyor két szemem,
éjsötétben járok,
arcod tenyeremben:
táncoló virágok.

Féktelen indulat
szunnyad szívem mélyén,
csillagok indulnak
szerelem reményén.

Esőként hullnak ránk
csillagrögös égből,
szélhordta holdgúnyánk
arany lesz fényüktől.

Arcod az arcomban,
álmodban ébredek,
karom a karodban,
engedd, hogy én legyek.

Sejtelelem-kezdetben,
végtelen dallamban,
kezed a kezemben,
egyetlen hajnalban.

Lehunyor két szemem,
hajnalfényben járok,
arcom tenyeredben:
kibomlott virágok.

Tudni kell...

Higgyük azt,
hogy a mindig örökké tarthat,
hogy napjaink vétkes titka
örök maradhat.
Zajos város csendjén, megáradt folyókon
időtlen az akkor,
s a majd is majdnem a végtelenbe ér.
A sejtnyi létben
tovább ég a kialvatlan alkony,
ha közel dobban az ér falán az édes szívverés.
Azután legyen a holnap
az álmos perceken éledő időben,
ha a lángoló Nap is a végtelenbe ér.
Ébrenlét melenget
most melegében,
jázmin bódít illatos fehérben.
Május fürdik hársfa illatában,
tűnt idők felett hinni kell a mában:
a jelen jelenében, a jövő szárnyán szállni,
az öröklét álmán veled kell megállni.

Tört fehér álmok...

Minden szó hiányzik
amit elmondanál,
minden szavad kell,
ami rólad szól.

Tört fehér álmok nyoszolyáján
védtelen életünk új életre kelhet,
hogy elsirassa azt, ami még lehetne,
félárnyékban, szívet tépő harcban,
hogy kezéd többé el ne eressze.

Most csend van körülöttünk,
nincs kedves szó, ami összeköt,
mi ízlelné szigort, reményt, bánatot.
Valamit mondj, beszélj!

Szavak nélkül eltűnik a dallam
s a csend is a fájó végtelenbe ér.
Csak suttogd el, mi bánt, gyorsan,
sietősen, hisz az alkony
oly gyorsan beköszönt
s koppan az est-hideg utcakövön.
Valld be a szélsuhogásban, hogy
emlékeket röpít feléd a képzelet.

A bőkezű kincsek mása,
fukaron megmintázza arcod az égi ormokon.
Így leszel sors-rokon,
s tovatűnsz egy megálmodott éjszaka
gyöngyházfalába kapaszkodva.

Visszatalálhatsz

Csak addig dalolok, addig létezem,
míg szeretni tudlak. Ártatlan dalban
védtelenséged vonszolom. Szerethetsz
keserűséget üvöltve, vagy halkan,
végtelen percek számolatlanul.
Adósa lettél a gyorsuló időnek,
reszkető holdfényben éled a gyanú,
a múlt percein óriássá nőnek
az emlékek, s foglyul ejt, mi szomorú.
Visszatalálhatsz némán meggörnyedve,
gyönyör virágából nem kell koszorú.
Éj leple alatt hagyd, hogy megkönnyezzem
viharvert vágyaink kerti virágát,
fájó reggelünk hajnalhasadását.

Különös útvesztők

Járok hosszúra nyúlt percek ütemén,
lépdelek lágyan vadvirágos réten,
eltűnődve botorkálunk te meg én,
a holdfényben táncoló patak tükrében.
Langymeleg cirógat nyár záporában,
tücsök ciripel hűvösödő éjben,
szellő hajladoz zord tó nádasában,
ölelésre vágyó est sötétjében.
Mozdulatlan csendben jó a nyugalom,
megnémult sötétben látszanak fények,
elátkozottan járok az utamon,
talán majd várnak megújult remények.
Különös útvesztők, megáradt folyók
sodrásában leszünk újra álmodók.

Egyszer csak...

Zilahy Tamás: Szívembe zárva című írásának a soraira.

Megszállott voltam.
Egy mondat volt, mi tapogatózva
feléd lopódzott.
Csatangolt az éterben, türelemmel várt.
Egyszer csak válaszra talált.
Könnyelműen kergetőzött,
makacsul, engedetlenül.

Majd titkolózó ég haragján,
megszelídült.
Szelíd hangján lelkemig ért el.
Naphosszat visszajárt, hallgatagon
biztatott, becézett a nesztelen éjeken.
Nyugalmat adott, nálam alhatott.
Belakott minden zegzugot,
belekacagott a szívembe egy
este, megérkezett oda,
nem tudtam, hogy kicsoda.
Szeplőtelen patak fölé emelt,
gyökérként szorított magához,
igaz szavam szólt minden igazához!
Varázsos bársonya a végtelenbe ért,
mint a tenger, halkan zengett,
zsongott tiszta dalt fülemben.
Egyszer csak éreztelek...
Sírtam ha sírtál,
Szerettem, mikor nevetsz.
Elkábultam a tó tükrén,
kötelék lett az ég,
a holdfény nyurga fákról.
Áradt a szó,
hogy büntetlenül megbocsásson.
Egyszer csak megszerettelek.
Hiányoltalak.

„Mikor megszerettelek, építettem egy
palotát szívemben. Beleköltöztél oda.”
Újból izzott a lázas alkony, fecsegett a szél,
melengetett a hajnal minden mozdulatban.
A valótlan is valóságnak látszott,
bennem minden rózsa kivirágzott.
A Nap összes sugara a földre ért,
lelkem újból, új dalt remélt.
Egyszer csak
hervadni kezdett a csoda,
mert rózsából volt a palota.

Óvnálak

Helyetted sírok, keresztel keresztel,
nélküled vesztés már ez a világ,
bolondos szívem hagyd, hogy védelmezzen,
nyár-meleg lázban ébrednek éretted,
összefont ujjaim vallják imám.

Helyetted sírok, keresztel keresztel,
tépett könyvlepleten sötét folt, mi bánt.
Láncaid letépek, ha fáj a lelked,
kék ég árnyában lépdelek éretted,
szakadék felett sóhajom vigyáz.

Helyetted sírok, keresztel keresztel
védtelen utadon nyíljon virág.

Rólad...

Azt hittem rólad,
hogy folyó vagy.
Mély medrű, sodró folyó,
hogy madár vagy,
a nyárfán ékesen daloló.

Azt hittem,
hogy dal vagy,
hogy éjjel te írod a csend dalát
s hogy minden szavad zafír
s hogy érted az éj szavát.

Azt hittem rólad,
hogy szél vagy,
mi szédítőn repít nyírfapelyheket
vagy feleselő rímek,
melyek féltőn összecsengenek.

Azt hittem, hogy eső vagy,
ősz eső,
halkan koppanó,
vagy földre hullt édes gyümölcs,
épp nekem való.

Fölégett sebhelyek helyett
magamnak hittelek.

Így a jó...

Elém lépsz,
elém állsz,
féltő esti dallal.

Átkarolsz
gyöngéden,
ha elcsitult a dallam.

Így a jó,
higgy nekem.
Sápadt esti fényben

hamvadni
szétlebbent,
elcsitult reményben.

Tartalomjegyzék

Előszó	3
I. Alkotók, alkotások a Szerző szellemiségének tükrében	5
Ahogy...	6
Végállomás	8
Egy lázadó szerelem....	9
A rabmadár	10
K.G.	11
Létrák	12
Képmások	13
... Maradjatok még itt...	14
Fekete kabát...	15
Köszönet mindenért	16
Csinszka szerelem	18
Babits szerelme	20
II. Család, szűkebb környezet	21
Erzsébet napra	22
Tercina	24
Száműzött lettem...	25
Huszonöt sor ...	26
Az út szélén...	28
Ha bevárnád a boldogságot...	29
Villámként ébreszt...	30
Egy megüresedett címlap	31
T.L.	32
Paradoxon	34
Virágot hoztam...	36
Szomszédság	37
A tél is hidegebb...	38
Bajkereső	39

Emlékezés	40
Véletlenül...	41
Gyermekkorom	42
III. Az élet érintései	43
Akár a vízözön...	44
Eltűnik	45
Ha kér	46
Lassan...	47
Dalolj a rezzenéstelen éjben...	48
Több az elválás	50
Éji dal	51
Újra	52
Mégis...	53
Rácsodálkozás...	54
Mozdulatlanul	55
Sírsz vagy nevetsz?	56
Bátortalanság	57
Folt	57
Karambol	57
Ablaküvegen át	57
Öntudat	57
Ember	57
Hétköznapiak	58
Hazafelé	58
Csalódás	58
Barátság	58
Tandem	58
IV. A környező világ	59
Hol késik?	60
Március	60
Jöjjön az új tavasz	60

Tavaszi idill	61
Napfelkelte...	62
Kedd délelőtt	62
Merengés...	63
Ezer színű ősz	64
V. Szerelem	65
Félmondatok	66
Rád gondolk	67
Amíg én...	68
Dal a szerelemről...	69
Két kezem...	70
Üvegcspek	70
Hitetlenül	72
Taníts...	73
Oly rég	73
Ahol én...	74
Ma	74
Szimbiózis	75
Vágyom...	76
Melletted maradok	77
Ha szeretné	78
Dédelgető	79
Arcod tenyeremben...	80
Tudni kell...	81
Tört fehér álmok...	82
Visszatalálhatsz	83
Különös útvesztők	83
Egyszer csak...	84
Óvnálak	85
Rólad...	86
Így a jó...	87

Mukli Ágnes

Egy emberi szív,
mely önzetlenül érez irányodban,
elég, hogy megbocsáss
az emberiség összességének.

Márai Sándor

Az élet gazdagabb lesz,
ha megtöltöd a hétköznapiak
néhány percét a rendkívülivel.

Az időn belül meg van
a "te pillanatod",
amit nem szabad elmulasztani.

Márai Sándor